

[J. S. Foget.]

at Produktionsprisen ligger paa noget over 3 Kr.

Kornordningen har langtfra virket tilfredsstillende, men helt frakende den Værdi vil jeg ikke.

Sukkerordningen vedrører et Forhold, der berører saavel Arbejder som Bonde og er derfor et Forhold, som man for længst har været enig om.

Vi erkender altsaa Ordningernes Nødvendighed, men vi erkender ikke, at de virker, som de burde. De tager alle Sigte paa Hjemmemarkedet, og her kunde Spørgsmaalet løses, hvis der var Vilje til det, om Landbrugets Ligestilling i prismæssig Henseende. Men Viljen er der ikke. Vi sælger 30 pCt. af Mejeriproduktionen, 20 pCt. af Flæskeproduktionen og 65 pCt. af Kødproduktionen paa Hjemmemarkedet. En Prishævning her vil have ret stor Betydning, men Regeringen vil det ikke i den Grad, som det burde gennemføres, og vi hører jo Venstres Overhoved, Madsen-Mygdal, tilbyde Regeringen helst at stryge alle Ordninger, naar blot Ejendomsskatterne nedsættes og Landbrugets Eksportret respekteres. Vi tilslutter os ikke Madsen-Mygdals Tilbud, tværtimod, thi dette er stik modsat det, Landbrugets egne ansvarlige Organisationer forlanger.

Men endelig har vi Spørgsmaalet om højere Priser paa Landbrugets Produkter til Eksport. Dette kan kun ordnes gennem Valutaen, enten gennem Fastsættelse af en anden Valutakurs eller derigennem, at Landbruget faar Ret til selv at tjene ved den Import, som kun opnaas ved Landbrugets Eksport. Det behøver ikke at af føde højere Priser, men det vilde føre de Indtægter, som Importørerne tager i Kraft af deres Monopoler, over i Eksportørernes Lommer, hvor de rettelig hører hjemme.

Men ogsaa her staar vi med ikke alene Regeringen, men ogsaa Konservative og Venstre imod os. I Landbrugsspørgsmaal kan man derfor ikke vedrørende Konservative og Venstre med Rette tale om Opposition. Ingen af dem har søgt at opbygge nogen konstruktiv Politik paa dette Omraade, de staar fuldkommen blankt og nøjes alene med at skælde ud. Herved opnaas selvsagt ingen Resultater, og det er dette, Vælgerne i stedse stigende Grad er blevet lede ved. Det var derfor, vort Parti opstod, og det er derfor, vi har den stadig stigende Tilslutning.

Vi har fremsat vort Forslag om fri Valutahandel og Landbrugets Forret til dets egen Valuta, vi har foreslaaet en Tvangs-

konvertering, som kunde sætte Renten ned; vi har foreslaaet Nedsættelse af de faste Skatter til Førkrignsniveauet. Men kun vedrørende Skatterne fik vi Støtte fra de gamle Oppositionspartier, i de to andre og endnu mere vigtige Spørgsmaal gik man imod os.

I denne Situation frygter vi selvsagt ikke Valget. Vi gaar til Valget under Navnet Bondepartiet. Det dækker den eneste Samfundspolitik i Bondelandet Danmark, idet Landbrugsekonomiens Ophjælpning samtidig løser Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden. Vi staar i politisk Henseende med begge Fødder plantet paa Realiteternes Grund.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch udtalte, at det var kun de besiddende Klasser, som gik imod Grundloven, og han nævnte deriblandt mit Parti. Maa jeg sige, at 67 pCt. af danske Bønder har paa Grund af Regeringens Behandling af Landbruget i Dag intet i Retning af Kapital, de ejer intet. De har Gæld paa eller over det, deres Ejendom repræsenterer i Panteværdi, saa jeg tror ikke, man kan regne dem som ubetinget hørende til den besiddende Del af Befolkningen. Vor Stilling til Forfatningsspørgsmaalet er ikke undergaaet saadanne Ændringer som Venstres. Vi er og har stadig været enige om, at Landstinget bør afskaffes. Vi bør i Stedet have et Etkammer-system. Vore Ændringsforslag blev fremsat for at søge Indflydelse, da Etkammer-systemet maatte opgives, men man stemte alle vore Ændringsforslag ned paa nær eet.

I et afgørende Forhold har vort Parti været det eneste Parti her paa Rigsdagen, som har fremsat Forslag, nemlig i Spørgsmaalet om en Sikring af Kirkens suveræne Stilling inden for Samfundet. Med den Grundlovsparagraf, der nu er vedtaget, er Kirkens indre Forhold prisgivet de skiftende Regeringers Luner. Heller ikke i dette Spørgsmaal har Venstre søgt at gøre nogen positiv Indsats, og de Konservative har paa draget sig et meget stort Ansvar.

Vi har af al Evne søgt at faa rene Linier i offentlige Anliggender, og har fremsat Ændringsforslag, der fuldkommen vilde kunne adskille den lovgivende, den udøvende og den dømmende Magt; men vi er løbet paa en Mur i denne Sag, der efter vor Opfattelse er saa afgørende for Fremtidens politiske Udvikling i vort Land, at den er en af de mest primære, naar Forfatningsspørgsmaalet drøftes.

Vi har ikke paa noget Punkt optaget Nihilismens Rolle. Vi har i alle Spørgsmaal taget positiv Stilling i Overensstemmelse